

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-10-31)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1864-10-31)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 332. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010270.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

31. October 1864.

Min kjære Fortrolige!

Da jeg sad ved Bordet i Middags, kom den gode Fru Drewsen for at meddele mig, at M. Wiehe er død i Formiddag Kl. 10.1 Efter dette Budskab trængte jeg til Eensomhed og gik derfor ikke ind til Martensens, men sendte dem Afbud. Faa Mennesker, maaskee ingen, har voldet mig Smerter som denne Afdøde, og dog troer jeg, at faa vare ham i Hjertet saa kjær som jeg. Og hvad mig angaaer, da var der Aar, hvor jeg hang ved ham med en Inderlighed, som jeg aldrig troede kunde kjølnes; det var en Illusion! Han væltede et Bjærg af lis paa mit Hjerte —, og s. 333 jeg udrev hans Billede deraf. Han kunde ikke taale sin Plads derinde, og han kunde ikke taale, at jeg forjog ham deraf. Tiden, Aarene mildner og forsoner; min Vrede, Kulde, der en Tid grændsede til Foragt, ere i de sidste Aar afløste af en mild Medlidenhed, af en forsonlig Tilgivelse. Da jeg i Dag modtog Budskabet om hans Død, berørte denne Efterretning mig saa smertelig, at jeg fornå, at hvem jeg eengang har anvist en Plads i mit Hjerte kan ikke miste denne Plads undtagen — for en Tid. Saa bedrog min Anelse mig dog ikke, da jeg tilfældig mødte ham uden for min Have i Foraaret. Det var, som om en Stemme hviskede inden i mig: „Nu har du ham her for sidste Gang ene, vær nu ikke haardhjertet, grib Øieblikket og ræk ham Haanden til Forsoning.” Han saae bleg og elendig ud, en Skygge af den Wiehe, jeg engang havde holdt saa meget af. Ogsaa jeg var meget syg. Vi standsede ligesom paa eengang foran hinanden. Han spurgte til mit Befindende, idet hans Øine hvilte saa varmt paa mig, med en Blødhed i Stemmen, som jeg aldrig har hørt i den Grad hos Nogen. Efter at have vexlet nogle Ord med hinanden, ligegyldige Ord, men bag hvilke der dog ingen Ligegyldighed laa, sagde jeg: „Ja, Wiehe, vi ere begge syge, vi Mennesker veed ikke, naar vi kaldes bort fra hinanden, og hvilken Gang der er den sidste, hvori vi sees, maaskee denne sidste Gang er i Dag; lad os da skilles ad i Venskab,” og jeg rakte ham Haanden, for første Gang i 7 Aar. Et hjerteligt: „Ja lad os,” var alt, hvad han kunde presse frem, og efter dette Haandtryk forlod jeg ham; jeg vilde intet mere sige og intet mere høre, men jeg gik let om Hjertet bort, og i Dag er jeg glad ved, at jeg hiin Dag var mild og forsonlig.

Jeg husker godt, at jeg meddelte Dem denne lille Scene, men min kjære Fortrolige, det er mig ligesom en Trøst og Trang i Aften at repetere den og gjenkalde den i min Hukommelse, og De faaer da atter at tage imod den. Dette forsonende Haandtryk af mig kan jeg takke for, at han den sidste Aften ifjor, efter „Bagtalelsens Skole”, bankede paa min Dør for at ønske mig en lykkelig Sommer.1 Gid nu denne besynderlige, sørgmodige, hæftige Sjæl maa kunne udhvile sig i Evighedens Sommer, maa faae de bundne Vinger løste, maa være beredt til at modtages! Gud være hans Sjæl naadig!

s. 334 Hvor jeg dog er Dem taknemmelig for, at jeg ikke nu skal spille Comedie i Vinler! Uden Deres Fasthed, hvilken Vinter havde denne blevet for mig!! Tak, min trofaste Ven! Jeg har ondt ved i Aften at samle mine Tanker; De vil forstaae at læse, hvad jeg ikke har formaaet at udtrykke.

Deres inderlig hengivne
Veninde.